

RENZO GANDOLFO

LA LETTERATURA IN PIEMONTESE

DAL RISORGIMENTO
AI GIORNI NOSTRI

WALTER AGOSTINI

Vivente. Ha fatto parte fin dall'inizio del gruppo dei *brandé* collaborando attivamente alla rivista con una personalità inquieta, aperta alle più moderne esperienze delle nuove forme poetiche.

CAPRISSI 'D PRIMAVERA

It ses gelos dj'ambrass
ch'am fan le prime ombre.
(Ambrass capriossos d'ombre tëmrose
come 'd fiëtte al prim amor).
It ses gelos dl'ambrass
d'un erbo apen-a nà, 'ncora stupì,
e dla carëssa tëbia e già un pò ardìa
d'un ragg ch'a tërmola tra le feuje.
Ma ti 't sass nen la blëssa
ëd tante creature sutile
ch'a nasso
frèide
an-namorà dël sol.

Ven, ven con mi a basé
l'aqua dël ri
an col boschèt servaj,
ma foma pian...
già le prime ninfe a son surtìe
dai tronch dle rol
ùmid e s-ciapà
e svice e ciaciarin-e
speto ij sò faun...
Ti 't rije:
St'otugn a sarà fòrse pèr mi
primavera d'amor.

CONTRAST D'ISTA

Ferm ël cheur, ciuto 'l pensé,
ancheuj.
Ma an costa neuit
'd na fior ëd tò giardin

veuj féte bela.
Pèrchè a son fin-e e dlicà
le fior argentà
da la lun-a d'istà.

NA FIOR D'OTUGN

I l'hai specià mia ànima ant ël cel
freida e lontan-a
come n'euja senza vita
come un deul senza pen-a.
I l'hai specià mia ànima ant ël lagh:
na forma senza forma,
nè scarabòcc.
I vorìa condosse
la tristëssa dl'otugn
e i son lassame casché da mia rama.

Èl vent e mia paura
a torturo mè còrp
come na feuja mòrta.
St'otugn a sarà forse pèr mi
seira senza matin?
Porteme, porteme
l'ùltima fior.
Na fior pèr fé men trista
mia tristëssa d'otugn.

BAMBAN-E D'INVERN

La vesta uguala dla fiòca
sempre 'd pi a sè slarga
lontan, davsìn...
E mi i sai nen pèrchè
as fa pi granda mia stansia
quand a l'é gelà dal frèid,
sempre pi granda...

A pòch a pòch la fiòca a l'ha coatà
le miserie dla tèra,
parèj a l'é neuva pèr mi
costa stra veja,
e 'l giardin a l'é tut na fior candia
e da le piante a pendo giù sutile
mila bamban-e 'd cristal.

FIÒCA LONTAN-A

Fiòca sitadin-a,
fiòca ordinà
ambaronà
ai bòrd dle stra.
'T ses nen
la mia fiòca.

Fiòca montagnin-a
dij camp dè spòrt,
fiòca eleganta,
ëd fieuj ch'a rijo
'd fije ch'a crijo
ant ël moment giojos
'd na spluanta volada.
'T ses nen
la mia fiòca.

Fiòca, autra fiòca?
Sì... fiòca lontan-a,
fiòca là su... là su,
tant su
che mi i sai pi nen an dova.

Fiòca partigian-a,
fiòca dij mè vint ani,
fiòca rossa dël sangh
'd mila compagn.
Fiòca senza preteise
ch'a sgiaflava
carëssava
consolava.
Fiòca 'd là sù
(tròp lontan
pèr ricordeme an dova)
ti 't ses la fiòca mia.

Campesse ansima a ti,
an ti arvoltesse
perdse
meuire con ti
quand a ven primavera.
Meuire con n'ideal
come as muirìa antlora,
ij làver ansima a ti
'nt l'ùltim basin.

SENTO CH'I VEN-O VEJ...

Sento ch'i ven-o vej, che 'dcò pèr mi
as ripet la violensa dle stagion;
sento la mòrt vsinesse dè per di...
ma mi l'hai ancor nen cùj mia amson.

L'amson 'd mia vita a l'é na còsa granda
ch'i sento drinta a mi e ch'am tortura:
veuj confessela, scrivila... i-j passo a randa,
ma cantela i peuss pa, l'é nen madura.